

“தி.மு.க. மீண்டும் நாடகக்குழுக்களை உருவாக்க வேண்டும்!”

கீழ்க் இளைஞர் அணி நடத்திய 'தி.மு.க 75 அறிவுத் திருவிழா' நிகழ்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக நடைபெற்ற 'இருவண்ணக் கொடிக்கு வயது 75' கருத்தரங்கத்தின் எட்டாவது அமர்வில், 'நாடகக் கலையில் கழகப் புரட்சி' என்ற தலைப்பில், நாடக செயற்பாட்டாளர் பேராசிரியர் மு.இராமசுவாமி அவர்கள் ஆற்றிய உரை :

“பெரியார் பிரச்சாரம், பிரச்சாரம், பிரச்சாரம், நம் சிந்தனைகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லுங்கள் என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தார். புகுத்திவிடப் பிரச்சாரத் திறக்கத்தான் அந்த அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதனால் நிறுபதையோ அரசியல் அதிகாரத்தைப் பற்றியோ அவர் நினைக்கவே இல்லை. பேச்சு, எழுத்து மட்டுமல்லாது, நாடகத்தையும் பரப்புரைக்கான கருவியாகக் கையாண்டது திராவிட இயக்கம்.

மூன்று மாநிலங்கள்

இந்தியாவிலேயே மூன்று மாநிலங்களில்தான் நாடகங்கள் சிறந்துவிளங்கின. ஒன்று மேற்கு

பேராசிரியர் மு.இராமசுவாமி
நாடக செயற்பாட்டாளர்

அண்ணன் மாரியம்மன் சிலைக்குப் பின்னால் இருந்து பேசுகிறான். ‘யாரு மாரியாத்தாவா பேசுவது?’ என்று கேட்கிறான் பூசாரி. ‘எந்தக் காலத்திலடா மாரியாத்தான் பேசினான்?’ மாரியாத்தான் உனக்கு தாய், என் தங்கை மாரி உனக்கு தாசி. அட மூடனே’ என்று அந்தக் காட்சியில் வசனம் வருகிறது. அதை எழுதியவர் கலைஞர். 1947-இல் கலைஞரால் எப்படி இப்படி ஒரு புரட்சிகரமான வசனத்தை எழுத முடிந்தது என்று இப்போது நினைத்தாலும் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது.

எம்.கீர்.ராதா என்னும் கலகக்கரர்

இதேபோல் 1954-இல் எம்.ஆர்.ராதா 'ராமாயணம்' நாடகம் போடுகிறார். அது வாலம்சிக் ராமாயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அந்த நாடகத்தினை முதல் நாடகசியியல் பற்றி யோசிக்கும்போது, "இப்படியெல்லாம் நாடகம் போட முடியுமா?" என்று இப்போதும் எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. முதல் காட்சியில் ராமன் வேடத்தில் எம்.ஆர்.ராதா, லட்சுமணனுடன் வருகிறார். சருடநீர் பிடித்துக்கொண்டு, ஒரு கையியல் மது திரம்மிய சட்டியுடன் வருவார். வில்லைத் தலைகீழாகத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு ராமனும் லட்சுமணனும் மாட்டுடலுமென்று சுடித்துடி வருவார்கள். அது மாட்டுக்கிள் என்று பாவையொள்கனத்துக் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக,

**அனைவரும் போற்றும்
அறிவுத் தீருவிழா!**

அறிவுத் திருவிழாவின் முதல் நாள் முதல் நிகழ்ச்சியாக 'தன்மானம் காக்கும் கழகம்' என்னும் நாடகம் 'திணை நிலவாசிகள்' நாடகக் குழுவால் நடத்தப்பட்டது. ஆரியத்தால் எப்படி மக்கள் சாதிக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர், அதன் தொடர்ச்சியாகவே இப்போது மதவாத அரசியல் இருக்கிறது என்பதையும் இந்த ஆதிக்கங்களுக்கு எதிராக புத்தர், வள்ளுவர் வழியில் திராவிட இயக்கம் எப்படி நடைபோட்டது என்பதையும் தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, முதலிழறிஞர் கலைஞர், கழகத் தலைவர்கள்-மாண்புமிகு முதலமைச்சர், மாண்புமிகு துணை முதலமைச்சர் ஆகியோரின் பங்களிப்புகள் குறித்தும் நாடகம் சிறப்பாக விளக்கியது. நகைச்சுவையும் கொள்கை உணர்வும் இழைபாடிய இந்த நாடகம் பார்வையாளர்களிடம் பெருந்த வரவேற்பைப் பெற்றதுடன் 'திராவிடம்' என்றென்றும் வெல்லும்' என்ற நம்பிக்கையை விதைத்தது.

பேயொசித்தது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை 'கலகம்' என்றால் ரவுடித்தனம், தகராறு செயல்பாடு. 'ஏன் புலக்காரர் என்று தலைப்பு வைக்கிறீர்கள்? பூட்சியாளர் என்று தலைப்பு வைக்கலாமே' என்றார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை பூட்சி என்பது சாதாரண வார்த்தை, கலகம்தான் மோசமான வார்த்தை.

அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த ஜெயலலிதா எஸ்மா, டெஸ்மா மூலம் ஒரு வட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட அரசு ஊழியர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பினார். 'சலக்காரர்' தோழர் பெரியார்' நாடகம் நடத்தி நிதி திரட்டி, பாதிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியர்களுக்குக் கொடுத்தோம்.

பரதமுனி எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் 'நாட்டிய சாஸ்திர'மே பார்ப்பனியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

நான்கு வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள நான்கு உருவாக்கப்பட்டதாம். ரிக் வேதத்திலிருந்து எழுத்துகள், சாம வேதத்திலிருந்து இசை, யஜுர் வேதத்திலிருந்து அபந்தயங்கள், அதாவது வேதத்திலிருந்து சுவை இவைகளை எடுத்துள்ள நான்கு உருவாக்கப்பட்டதாக பட்டாபய சாஸ்திரம் சொல்கிறது.

திராவிட இயக்கம் வரும்போதுதான் இந்தத் தமிழ் மண்ணிலே நாடகம் என்பது விழிப்புணர்வு என்ற நிலை உருவானது. தி.மு.க.வின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்திலும் நாடகங்கள் நடந்தி. நிதி திரட்டப்பட்டது. தி.மு.க தலைமை அலுவலகமான அறிவகம் கட்டவும் நாடகம் நடத்தி திரட்டப்பட்டது.

நாடகங்களை வளர்த்து, நாடகங்களால் வளர்ந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இப்போது ஏன் நாடகங்கள் நடத்துவதில்லை என்று தெரியவில்லை. தி.மு.க மீண்டும் தனக்கென்று நாடகக்குழுக்களை உருவாக்கி, நாடகங்களை நடத்த வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் வைக்கிறேன். அப்படி நாடகக்குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டால் நானே பயிற்சி அளிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

வங்களும், இன்னொன்று கேரளா, மற்றொன்று தமிழ்நாடு. மேற்குவங்கம், கேரளா பொதுவுடைமைக் கட்சியின் வசம் இருந்த காரணத்தால், தமிழ்நாடு திராவிட இயக்கத்தின் வசம் இருந்த காரணத்தால், கலையை தங்களுடைய கலவையாகக் கொண்டு அவர்கள் செயல்பட்டார்கள். திராவிட இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை யாரோ எழுதினார்கள், யாரோ நடித்தார்கள் என்று இருக்கவில்லை. அவர்களே நாடகங்களை எழுதினார்கள். அவர்களே நாடகங்களை நடித்தார்கள்.

1936 -இல், 'தம்பி உனக்கான நாடகம் எங்கே?' என்று அண்ணா எழுதுகிறார் ஒரு அரசியல் தலைவர் தம்பிக்கு கடிதம் எழுதியபோது, நாடக கலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் கடிதத்தில் அண்ணா கிண்டலாகச் சொல்லுவார், 'அண்ணா, நாடகத்தை நீங்கனே எழுதி தர மாட்டீர்களா என்று என் மீது பொறுப்புகளைத் தடிக் கழிக்க கற்றுக் கொண்டவன் அல்லவா நீ. சரி, சரி உனக்காக நான் சில கருதுகோள்களை தருகிறேன், அவற்றை நீ நாடகமாக்கிவிடு' என்று அவரே நாடகங்களுக்கான சூற்பொருளுக்களைத் தம்பிக்குத் தருகிறார்.

வீதி நாடகத்துக்கு முன்பு

ஏறக்குறைய 70-களில்தான் தமிழ்நாட்டில்

சிறைக்கும் இடங்களில் எல்லாம் நாடகம் போடுவது, வீதி நாடகம், தெருமுனை நாடகம் ஆகியவை வந்தன. ஆனால், இப்படியெல்லாம் நாடகம் போடலாம் என்று 1956-இல் அண்ணா எழுதுகிறார் என்பது மிகப்பெரிய ஆச்சர்யம். கட்சியினுடைய தலைவர்கள் நாடகங்களை எழுதிக் கொடுத்து தொண்டர்களை நாடகங்கள் நடத்தச் சொன்ன இயக்கம், திராவிட இயக்கம் மற்றும் தான். வேறு எங்கும் இப்படி நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

‘பரமசக்தி’க்கு முன்னோடி

‘அம்பாள் எந்தக் காலத்திலடா பேசினாள்?’, - இது கலைஞர் ‘பராசக்தி’ திரைப்படத்தில் எழுதிய வசனம். ஆனால் ‘பராசக்தி’க்கு முன்பே கலைஞர் ‘தூக்குமேடை’ நாடகத்தில் இதை எழுதிவிட்டார். 1947-இல் நடத்தப்பட்ட நாடகம் ‘தூக்குமேடை’.

அந்த நாடகத்தில் பூசாரி, மாரி என்ற பெண்ணை கையைப் பிடித்து இழுக்கிறான். 'மருத்துவர்கள் பெண்களின் கையைப் பிடித்து பார்ப்பதில்லையா, அதேபோல் பகவானுக்கு நெருக்கமான நாங்களுமே பெண்களின் கையைத் தொடப்பதில் குற்றம் அுகாது' என்று அந்த பூசாரி சொல்கிறான். அப்போது அந்தப் பெண்ணின்

‘என்ன லட்சுமணா, முத்தின மாட்டுக்கறியைக் கொடுத்துட்டாங்க போல’ என்று சத்தமாக வசனம் பேசுவார் எம்.ஆர்.ராதா.

நீங்கள் ராமன் என்றால், கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்வீர்கள். அந்த ராமபிரான் மாட்டுக்கறியைக் கடித்துக்கொண்டு, மது கலயத்தை கையில் பிடித்துக் கொண்டு, மது அருந்திக்கொண்டு நடித்தல்லாம் அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம். சனாதனம், மனுதர்மம் என்று நீங்கள் என்னவெல்லாம் வைத்திருந்தீர்களோ அதையெல்லாம் போட்டு உடைக்கிற மாதிரியான ஒரு விஷயத்தை ரொம்ப பியல்பாக ஒரு காட்சியில் செய்து காட்டுவது என்பது அதிர்ச்சியாகவும் இருக்கிறது. ஆச்சரியமாகவும் இருக்கிறது. நாம் இப்படி எல்லாம் அந்த உயரத்திற்கு வர முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், அந்த உயரத்தைத் தொட முடியுமா என்பது எனக்கு இன்றும் புரியவில்லை. தனிப்பட்ட நரால் முடியாது. ஆனால், ஒரு அமைப்பாக இருந்தால் அதைச் செய்ய முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

2003-இல் ஜெயலலிதா ஆட்சிக்காலத்தில் 'கல்காரர் தோழர் பெரியார்' என்று நாடகம் போட்டோம். அப்போது இந்தத் தலைப்புக்கு அனுமதி அளிக்க காவல்துறை ரொம்பவே